

Ръководителите на БЦБО не се увличат в самоцелна борба за признаване на организацията им като единствен оторизиран представител на народа ни. Очевидно те имат съзнание за съпадението на крайната цел и общонационалните стратегически интереси и се издигат над собствените си амбиции. Доказателство е отношението им към дипломатическата мисия на Др. Цанков и М. Балабанов, предприета в началото на август 1876 г. по инициатива на Н. Геров, Т. Бурмов и В. Караконовски, с одобрението и материалната помощ на Евл. Георгиев и останалите дейци на Добродетелната дружина. В. "Нова България", превърнал се в орган на БЦБО, още на 12 август съобщава за мисията и признава, че Цанков и Балабанов са народни представители пред европейските правителства. По-късно обнародва носения от тях меморандум на уводно място и подчертава, че с него българският народ "иска своята пълна автономия с едно национално правителство, гарантирано от великите сили".¹⁶

Тази достойна подкрепа чрез печата на започналата важна външнополитическа акция не изненадва предвид внушенията, които прави Павел Калянджи към председателя на БЦБО К. Цанков в свое писмо от 13 август 1876 г. Ревностният патриот от Кишинев, явно неосведомен за началото на мисията, предлага букурещките българи да организират изпращането на депутация пред "великите западни държави", като изрично настоява на нея "да се даде довереност" както от БЦБО, така и от БЧН, и тя да бъде снабдена с "прошение" от името на българския народ, подписано от няколко стотин души.¹⁷ Подобна идея вероятно не е била чужда и на ръководителите на БЦБО, но преценявайки значимостта на вече предприетата мисия, всестранно подпомагана и финансово осигурена от "старите", те се ограничават в солидаризиране с нея. През октомври и ноември "Нова България" отново и отново дава израз на своята морална подкрепа за Др. Цанков и М. Балабанов и без колебание заявява, че те са "истински наши пълномощници от страна на цял наш народ".¹⁸

Противостоеенето на двете основни течения и техните формации не е преодоляно, макар да се наблюдава тенденция на прегрупиране на силите, взаимно проникване, сближаване на позициите и практически действия в една и съща посока по редица въпроси в навечерието на Руско-турската война. Идейните и политически различия сред емиграцията създават не само вътрешно напрежение, те пораждат и сериозни спънки във взаимоотношенията на БЦБО и Добродетелната дружина със славянските комитети и официална Русия, в чиято намеса всъщност и двете течения виждат спасителна перспектива.¹⁹ Не е избегнато и друго познато отдавна зло - личностните нападки и пристрастната критика към прояви на ръководството на БЦБО от почувствали се в сянка дейци с претенции за лидерски позиции. Някои от тях намират трибуна в изданията в Гюргево в. "Възраждане", но конформизма им и изповядваните консервативни виждания относно изхода от кризата ограничават сферата на тяхното влияние.

Оспорването на правомощията на БЦБО от някои емигрантски кръгове е навярно повод да излезе наяве в чуждия печат и завоалираната тайна за неговата генетична връзка с БРЦК и обвинението, че то има претенции на Временно българско правителство. Около това "откритие" се вдига нежелан шум, раздухан в западната